

בש"פ 6812/17 - אברהם אידריס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6812/17

לפני:
העורר:

כבוד השופט נ' הנDEL
아버اهים אידריס

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזי בבאר שבע
מיום 30.7.2017 במ"ת 50968-06-17 שניתן על ידי
כב' סגן נשיא א' ביתן

בשם העורר: עוז'ד אורן דיגני

בשם המשיבה: עוז'ד הילה גורני

החלטה

1. מונח בפניו ערר על החלטות בית המשפט המוחזי בבאר שבע (מ"ת 50968-06-17, כבוד השופט נ' ابو טהה בעניין קיומן של ראיות לכוארה, וכבוד סגן נשיא א' ביתן בדבר היעדר חלופת מעצר מתאימה – מיום 5.7.2017 ומיום 30.7.2017 בההתאה), לפיהן נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

על פי עובדות כתוב האישום, המתלוונת,קטינה ילידת 2004, הייתה נתונה למסכת סחיטה על ידי קטינה אחרת (להלן: הקטינה). ביום האירוע, הקטינה הביאה את המתלוונת לאזר שבו התגורר העורר, בידעה כי יסכים לקבל שירות בגין מהמתלוונת תמורה תשולם. הקטינה הודיעה למאתלונת כי עומדות לרשותה 10 דקוט להעביר לה 300 ש"ח ולא, היא תקרא לגבר אשר יקיים עמהיחסים מין בתמורה לסכום זה. משהמתלוונת לא הצליחה לגייס את הסכום
עמוד 1

המבקש, הקטינה הציעה לעורר לקיים יחס מיין עם המתלוונת תמורת 300 ש"ח והוא הסכום. השניים הילכו לפרדס סמור, והעורר בעל את המתלוונת. העורר מואשם בעבירה של אינוס וכן מואשם כי קיבל שירות של מעשה זנות של קטין.

2. בדין בפני בית משפט קמא הסניגור הסכום כי קיימות ראיות לכואורה ועלת מעוצר סטטוטורית. ואולם, עצמת ראיות אלו אינה, על פי הנטען, ברמה שמצויה את מעצרו של העורר עד תום ההליכים, והיה על בית משפט קמא להגע לתוצאה אחרת. הסתיגות הסניגור ועמדתו לפיה יש קשיים ממשועטיים ביותר בחומר הראיות, נסיבות סביב שניהם. האחד, כי המתלוונת תיארה ביצוע עבירות בגין בכפיה קשה, ואילו בבואה לנוכח את כתוב האישום, המדינה דחתה את עמדת המתלוונת לעניין סיוף המעשה, וחתה זאת האשימה את העורר בביצוע אונס, על אף שיחסים בין הצדדים היו בהסכם. זאת, מחמת גילה של המתלוונת - העורר ליד 1986 ואילו המתלוונת הייתה בת 12 ו-10 חודשים בעת ביצוע העבירה. השני, כי האישום בניו על הנחה כי לעורר הייתה מודעתות לגילה של המתלוונת, ואילו עניין זה לא הוכח.

3. מסכים אני עם טענת הסניגור כי נכון לבחון בהחלטת מעוצר את עצמת הראיות. כאמור, תנאי למעוצר הוא קיומן של ראיות לכואורה, אך אין לנוクト גישה כי משערה התביעה את הרף, יש לבדוק אך ורק שיקולים של מסוכנות והיעדר חלופת מעוצר. אלא, על בית המשפט לשקל במקורה המתאים את עצמת הראיות, גם אם הן מוכחות לכואורה את האשמה, וזאת יחד עם שיקולי מסוכנות והיעדר חלופה.

ברם, בבואי לישם את האמור נראה כי לא נפלה כל טעות בהחלטת בית המשפט המקורי. הראיות אכן מעוררות קושי מסוימים. ואולם, לא בכדי הסכימים הסניגור לקיומן של ראיות לכואורה. כך אכן המצב. בהינתן מכלול העדויות, לרבות מפי הקטינות שנרכזו במקום האירוע, בית המשפט רשאי היה לקבוע כי העובדות שבכתב האישום הוכיחו לכואורה. באשר לנושא הגיל, די לומר בשלב זה כי גם מדובר העורר וחבריו, קיימת תשתיית המבוססת לכואורה את מודעותו כנדש. אין בכך כדי לגרוע מחזקת החפות הקיימת לעורר, ואף לא מכך ההגנה הסדור שמציג הסניגור.

צד זאת - וכך הגיענו לעיקר - לנוכח קיומן של ראיות לכואורה, אף אם אין שעצמתן אינה ברף הגבהה, דין העורר להידוחות. הטעם בדבר הוא כפי שקבע כבוד סגן הנשיא א' ביתן, כי שירות המבחן ציין לשיללה את עמדותיו של העורר בעניין היחסים בין המינים ודחה את חלופת המעוצר כבלתי הולמת. זאת, לנוכח התרששותה של עורכת הتفسיר כי קיימת רמת סיכון גבוהה לניצול ופגיעה מינית, והערכתה כי העורר יתנסה לשחות בתנאים מגבלים לאורך זמן. אף הובעה הסתיגות מיכולת העורבים למלא את תפקידם. لكن, ובהיעדר חלופה ברורה, נמנע שירות המבחן מלבו באמלצה לשחרר את העורר את חלופת מעוצר.

ויצו, אפוא, כי קיימות ראיות לכואורה לביצוע עבירה, כי ישנה עילת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף העבירה ונסיבותה, וכי החלופה אינה בנמצא. שחרור העורר לחלופה שהוצעה ולדומה לה עלול להעמיד בסיכון את בטיחון הציבור. לנוכח מסקנה זו, חומרת העבירה והמסוכנות לכואורה שנובעת ממנה, אין לומר שנפלה טעות בהחלטת בית המשפט המקורי, גם לנוכח הסתיגות הסניגור מעוצמת הראיות.

4. סוף דבר, דין העורר להידוחות.

ניתנה היום, כ"ח באלוול התשע"ז (19.9.2017).

שפט

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il